

prima instanță - (Judecătoria Orhei) S. Procopciuc

instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) V. Pruteanu, A. Gavrilița, L. Popova

ÎNCHEIERE

05 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat împotriva Consiliul sătesc Susleni, intervenienți accesorii Ecaterina Mihalachi și Vladimir Mihalachi, cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat și menținută hotărârea Judecătoriei Orhei din 27 iunie 2016,

c o n s t a t ă:

La 12 martie 2016 Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliul sătesc Susleni, intervenienți accesorii Ecaterina Mihalachi și Vladimir Mihalachi, solicitând anularea deciziei nr. 8/16 din 08 decembrie 2015 „Cu privire la vânzarea terenului aferent imobilului”.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin decizia nr. 8/16 din 08 decembrie 2015 Consiliul local a aprobat planul geometric cu suprafața de 0,0869 ha, nr. cadastral 6469305191 conform actului de stabilire a hotarelor și a acceptat vânzarea diferenței din terenul aferent imobilului cu suprafața de 0, 0181 ha la prețul de 749 lei, destinație pentru construcție (lot de pământ lângă casă), beneficiar Ecaterina Mihalachi.

Efectuând controlul de legalitate a deciziei menționate, a stabilit că aceasta a fost adoptată cu încălcarea prevederilor legislației.

Astfel, prin notificarea nr. 1304/OT₈-27 din 15 ianuarie 2016, Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat a solicitat Consiliul sătesc Susleni anularea deciziei adoptate, însă notificarea a fost lăsată fără examinare.

Totodată, menționează că decizia nr. 8/16 din 08 decembrie 2015 este emisă contrar legislației în vigoare, deoarece conform datelor din registrul bunurilor imobile și a contractului de vânzare-cumpărare nr. 02 din 03 ianuarie 2015, Ecaterina Mihalachi a procurat terenul cu destinație lot de pe lângă casă cu suprafața de 0,0688 ha, situat în s. Susleni, r-nul Orhei.

La momentul înstrăinării de către Consiliu a presupusei diferențe de teren, Ecaterina Mihalachi și Vladimir Mihalachi deja dețineau în proprietate terenul aferent construcției nr. cadastral 6469305191.01, cu suprafața de 0,0688 ha. Dreptul al proprietate

se dobândește în momentul înregistrării în registrul bunurilor imobile, iar pe terenul de 0,0181 ha, nu este amplasată nici o construcție.

La fel, cât privește aprobarea planului geometric cu suprafața de 0,0869 ha, nr. cadastral 6469305191, aceasta nu ține de competența consiliului local, iar conform pct. 19 din Regulamentul cu privire la vânzarea-cumpărarea terenurilor aferente, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1428 din 16 decembrie 2008, planul geometric al terenului din domeniul privat al unității administrativ-teritoriale se aprobă de primarul localității, iar al terenului din domeniul privat de Agenția Relații Funciare și Cadastru.

Prin hotărârea Judecătorei Orhei din 27 iunie 2016 s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat împotriva Consiliul sătesc Susleni, intervenienți accesorii Ecaterina Mihalachi și Vladimir Mihalachi, cu privire la contestarea actului administrativ.

Ne fiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 04 iulie 2016 Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat a contestat-o cu apel, solicitând casarea hotărârii și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016 s-a respins apelul declarat de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat și s-a menținut hotărârea Judecătorei Orhei din 27 iunie 2016.

La 23 februarie 2017, Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016 și a hotărârii Judecătorei Orhei din 27 iunie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia contestată, invocând că a fost adoptată cu încălcarea esențială a normelor de drept material și procedural.

În acest sens, susține că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea, precum și, a interpretat greșit actul juridic dedus judecății, schimbând natura și înțelesul acestuia.

Susține că circumstanțele importante pentru justa soluționare a pricinii au fost constatate superficial, iar la emiterea hotărârii instanța de judecată nu a respectat prevederile art. 130 Codul de procedură civilă și nu a dat o apreciere corespunzătoare bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu și interconexiunea lor, necălăuzindu-se de lege.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit ștampilei cu nr. de intrare 1303/OT₈ (f.d.124), Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat a recepționat decizia instanței de apel la 29 decembrie 2016.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CtEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari